

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Š. S.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 Cad 52/2004 - 106,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 11. 2005, č. j. 3 Cad 52/2004 - 60, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2004, č. X, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci od 13. 4. 2004 předčasný starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a podle čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení č. 267/1997 Sb., a to ve výši 996 Kč měsíčně.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost ze dne 2. 12. 2005 a konstatoval podjatost soudkyně JUDr. Jitřenky Kopecké.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 5. 2006, č. j. 3 Cad 52/2004 - 87, ustanovil zástupkyní žalobce pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátku, která podáním ze dne 22. 8. 2006 doplnila kasační stížnost.

Podáním ze dne 1. 9. 2006 požádala ustanovená zástupkyně žalobce o zrušení ustanovení podle § 20 zákona o advokacii, neboť žalobce jí neposkytoval potřebnou součinnost a svými urážkami narušil nezbytnou vzájemnou důvěru. K tomuto podání mimo jiné přiložila dopis, který jí zaslal žalobce a v němž uvedl, že Mgr. Dřimalová nezískala jeho plnou důvěru, a proto ji nepovažuje za svou zástupkyni v této věci.

Podle úředního záznamu na č. l. 104 byla tato věc, do 31. 3. 2008 projednávaná JUDr. Jitřenkou Kopeckou, přidělena JUDr. Miroslavě Hrehorové.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 Cad 52/2004 - 106, zprostil Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátku povinnosti zastupovat žalobce v řízení o kasační stížnosti

(výrok I.) a přiznal jí odměnu v částce 650 Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které namítal neoprávněnost a protiprávnost přiznání odměny ve výši 650 Kč Mgr. Dagmar Dřímálové, advokátce. Konstatoval, že podjatá a stranící soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová v tomto usnesení uvádí nepravdivé údaje (že měl urážlivým způsobem napadnout přidělenou advokátku ex offo). Stěžovatel zdůraznil, že důvodem narušení důvěry mezi ním a advokátkou bylo, že odmítla písemně potvrdit 100% zastoupení jeho osoby před soudem. Stěžovatel dále označil rozsudek ve věci za rasově diskriminační, vydaný podjatou soudkyní ve prospěch jejího kolegy působícího u žalované.

Dne 28. 8. 2008 předložil Městský soud v Praze spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je nepřipustná.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nezpochybňuje výrok I. napadeného usnesení, neboť sám zdůrazňuje narušení důvěry mezi ním a ustanovenou advokátkou. Stěžovatel napadá pouze výrok II., jímž byla Mgr. Dagmar Dřímálové, advokátce přiznána odměna za zastupování.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování účastníka řízení (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.]* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 76/2003 - 41, ze dne 22. 4. 2004, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 644/2005, www.nssoud.cz).

Výrok II. napadeného usnesení je výrokem o přiznání odměny ustanovené zástupkyní za zastupování stěžovatele, což podle citovaného judikátu znamená, že mimo veškerou pochybnost jde o výrok o nákladech řízení.

V další části kasační stížnosti stěžovatel namítá nepravdivost údajů uvedených v rozhodnutí, a to konkrétně tvrzení, že urážlivým způsobem napadl přidělenou advokátku ex offo. Tato námitka směřuje pouze proti jednomu z důvodů rozhodnutí o zproštění advokátky povinnosti stěžovatele zastupovat, přičemž stěžovatel evidentně s výrokem I. napadeného usnesení souhlasí.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost směřuje jen proti výroku o nákladech řízení a proti důvodům rozhodnutí soudu, tedy je nepřijatelná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele ze dne 28. 4. 2008 podanou proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 Cad 52/2004 - 106, podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nemůže ponechat bez povšimnutí procesní pochybení, jichž se Městský soud v Praze v tomto řízení dopustil. Soud měl především předložit spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti soudkyně JUDr. Jitřenky Kopecké, a to neprodleně poté, kdy byla tato námitka vznesena (v kasační stížnosti ze dne 2. 12. 2005, doručené soudu dne 5. 12. 2005). Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že JUDr. Jitřenka Kopecká již není soudkyní Městského soudu v Praze, a proto nemá smysl rozhodovat o jejím vyloučení z projednávání a rozhodování v této věci. Její případná podjatost tak může být předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu jen jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podané proti rozsudku ze dne 1. 11. 2005.

Další pochybení lze spatřovat v tom, že Městský soud v Praze rozhodl o ustanovení Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátky, aniž o to stěžovatel požádal, ačkoliv v § 35 odst. 8 s. ř. s. je jednoznačně stanoveno, že předseda senátu může navrhovateli (zde stěžovatel) ustanovit zástupce na návrh. Usnesení o ustanovení zástupkyně nebylo napadeno kasační stížností, proto je Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat. Zmíněné pochybení bylo následně zhojeno tím, že ustanovená zástupkyně byla zproštěna povinnosti stěžovatele zastupovat.

Při vědomí těchto nedostatků by měl Městský soud v Praze v dalším řízení bezodkladně předložit spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti soudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové, obsažené v kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2008, a následně vyzvat stěžovatele k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 1. 11. 2005 včetně příslušných poučení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu